

VLAKEM PO NĀŠKOLIKA ZEMĀ•CH - II.

NedĀ•le, 13 prosinec 2015

Aneb - nejdelší vlaková cesta. Jak jsem psala minule, na internát stĀ™ední školy jsem dojíĀ™dĀ›la vlakem. NĀ›kdy se s námi veĀ•er vraceli domĀ› z Ā•undru trampové a celý vlak znĀ›l jejich písniĀ›mi, jindy nĀ›kdo pustil naplno kazeĀ•y. HlavnĀ› jsme si vymĀ›Ā›ovali víkendové záĀ™itky, nebyly mobily, ani Facebook. ZjišĀ›ovali jsme také, co komu maminka nabalila na cestu nebo na pĀ™ilepšenou v týdnu na internátĀ›.

Páte•ní cesta ze školy se lišila tím, Ā•e s námi nastoupili i dojíĀ™dĀ›jící a postupnĀ› nás v jednotlivých zastávkách opouštĀ›li. Nejdelší vlakovou cestu, kterou jsem zaĀ™ila, jsem zaĀ™ila právĀ› se spoluĀ™áky ze stĀ™ední školy. ZemĀ›dĀ›lka kaĀ™dý rok vypravila po pĀ›ti maturantech z obou tĀ™míd na druĀ™ební brigádu do SovĀ› svazu. SamozĀ™ejmĀ› šlo o odmĀ›nu a jeli nejlepší studenti, v podstatĀ› ti, kteĀ™mí následnĀ› po maturitĀ› studovali na vysokých šolách. Shodou okolností zatímco od nás jeli 4 z intru a jedna dojíĀ™dĀ›jící, z Ā•ka nikdo z „vyvolených“ na intru nebyl. Zatímco intrácký kolektiv se znal napĀ™mĀ• obory i roĀ•níky, dojíĀ™dĀ›jící z jiných znali spĀ›e jen od vidĀ›ní, a tak došlo k jakémusi propojení. Po návratu jsem se nechala ukecat spoluĀ™ákem a pĀ™enechala mu své místo ve volitelném pĀ™edmĀ›tu myslivost, a pĀ™ešla místo nĀ›j na racionalizační pĀ™edmĀ›tu. Zatímco myslivost upĀ™ednostĀ›ovali kluci od nás z bé•ka, kaĀ™dý zootechnik má i k volnĀ› Ā™ijícím zviĀ™atĀ›m dobrý vztah zase prozíravĀ› volila úĀ•etnictví, já se tímto dobrovolnĀ› nechala vhodit na dvĀ› hodiny týdnĀ› k dosud cizím Ā•kaĀ™m, ale jen jsem tam z ruské výpravy známé mĀ›la, a nakonec mi pĀ™edmĀ›t byl v Ā™ivotĀ› nejuĀ™iteĀ›nĀ›jší. ZĀ›stala jsem Ā•tvrĀ™ák jakýmsi vyslancem mezi obĀ›ma tĀ™mídami, kdyĀ™ bylo potĀ™eba zjistit, v jaké náladĀ› jsou profesoĀ™mí, co bylo v pĀ™edmĀ›tu nebo si pĀ›jĀ•it pomĀ›cky na hodinu (tĀ™eba matematické tabulky), a došlo to aĀ™ tak daleko, Ā•e jsem pĀ™i oslavě posledního zvonĀ›ní musela pendlovat mezi dvĀ›ma hospodami. Výprava do SovĀ›tského svazu zapoĀ•ala samozĀ™ejmĀ› v Chebu, odtud vlakem pĀ™es PlzeĀ› do Prahy. V Praze nástup do Ā™Ā•kového vlaku, v kaĀ™dĀ™m kupé byly 4 palandy, jak jsme se tam nacpali i se zavazadly, ani nevím. A pak se jelo a jelo a jelo – Pardubice, Olomouc, Ostrava, Ā™ilina, Poprad, Košice… NaštĀ›stí mám ráda Ā•aj, protoĀ•e toho nám bylo „deĀ™urnoj“ nabízeno dostatek, k jídlu jsme mĀ›li zásoby z domova. DeĀ™urnaja mĀ›la své kupé na jednom z koncĀ› vagonu a byla u nás s nabídkou Ā•aje kaĀ™dou chvíli. TakĀ•e kromĀ› profesorského doprovodu nás kontrolovala ještĀ› ona. Za okny pomĀ›l jela krajina. Slovensko jsme projíĀ™dĀ›li v noci, nĀ›jak jsme to na nepĀ™íliš pohodlných Ā™Ā•cích proklímbali, ale kdyĀ™ za okny je tma. Vyspat se dĀ›kladnĀ› pĀ™mí drncání kolejí, zastávkách a házení vagonu také zprava doleva, bylo jako spát na lodi v bouĀ™mí. Skoro. Svítání nás tedy pĀ™eneslo rovnou do jiného svĀ›ta, známé stanice alespoĀ› ze zemĀ›pisu :-)) vystĀ™ídalo za Ā•iernou pĀ™i Ā•opĀ› totální neznámo. Také krajina podkarpatské Rusi byla divoĀ•ejší, a zĀ™etelnĀ›. Z vlaku se dá poznat hodnĀ› – malá políĀ•ka, roztroušené kravky, koĀ›ské potahy, nic, co bychom znali z našeho socialistického zemĀ›dĀ›lství. Všechno bylo jiné, nejen nápisy na nádraĀ™ích, kterými jsme projíĀ™dĀ›li, ale i lesy, domy, lidé. Tak tohle Ā•e je SovĀ›tský svaz, náš vzor? Ne, ne, uĀ™ cestou jsme pochopili, Ā•e tady se Ā™ijí podstatnĀ› hĀ›Ā™ neĀ™ u nás. Jen jedno bylo opravdu balšoje – pĀ™jezd vlakem pĀ™es DnĀ›pr. Asi takové, cesta z Mestre do Benátek, ovšem most pĀ™es moĀ™skou úĀ™inu je jiný, neĀ™ pĀ™es valící se Ā™eku, kdyĀ™ si Ā•e ta spousta vody teĀ•e odĀ›kud nĀ›kam.

Nakonec nás vlak vyklopil na nádraĀ™í v Kyjevě, a byli jsme skoro v cíli cesty – zbytek uĀ™ jsme dojeli autobusem – ubytovali nás v areálu zdejší univerzity. PĀ™es den jsme trhali jablka, veĀ•er byla druĀ™ilka s místními. Jeden veĀ•er divadlo (velký problém neusnout, aby nebyla ostuda), další veĀ•er diskotéka, svĀ›tové hity s ruskými texty, no paráda. Po nĀ›kolika dnech brigády v sadu (k naší smĀ›le jsme jako pĀ™edchozí roĀ•níky nejeli na sbĀ›r jahod, ale akce byla kvĀ›li olympiádĀ› pĀ™esunuta na pozdĀ›jší termín) jsme jeli na tĀ™mí dny do Moskvy. TakĀ•e, dámy a pánové radit mĀ›Ā™ – neb Lenina jsem vidĀ›la! Fronta byla skuteĀ›nĀ› šílená, nevím, jestli bych ji vystála, kdyby to vlastnĀ› nebylo povinné. Nikdy jsem nemilovala fronty. JeštĀ› Ā•e jsme si mohli posílat nĀ›koho z nás pro pravou ruskou zmrzlinu (to, co se v nynĀ›jší dobĀ› vydává za ruskou zmrzlinu v Ā•echách, s ní má společný jen název, takhle byla dobrá aĀ™ návykovĀ›), s tou Ā•ekání bylo pĀ™íjemnĀ›jší. Abych ale zĀ›stala u cestování, do Moskvy nás tedy pĀ™evezení autobusem (hrĀ› za to drncání po jejich silnicích v jejich autobusu, ještĀ› Ā•e jsme byli mladí a odolní), také nás s ním vozili z pĀ™edmĀ›stí Moskvy, kde byl náš hotel, blĀ™ k centru, nebo po památkách. Také nevynechám ve své vzpomínce moskevské metro, na rozdíl od našeho praĀ™ského, které to dotáhlo na souĀ•asnĀ› tĀ™mí trasy, Moskva mĀ›la tras více a navíc trasu okruĀ™ní. Tý brĀ•o, koneĀ›nĀ› nĀ›co hodné obdivu. KdyĀ™ tedy Ā™ opomine Ā™ebráky na Arbatu. Ovšem zjistila jsem uĀ™ tenkrát, Ā•e ve mĀ›stĀ›, které má metro, se nedá zabloudit. Pokud tedy trefíte odĀ›kud znova na stanici metra. Stanice jsou pojmenované, všude plány tras. V Rusku jsem, stejnĀ› jako ostatní, musela pĀ™íjmout jejich pitný reĀ™im. KdyĀ™ jsme vidĀ›li, co Ā•e to máme k jídlu, nešlo jinak, neustále vnitĀ™nĀ› dezinfikovat. MĀ›lo to nejen dezinfekĀ›ní efekt – pĀ™mí jistĀ› úroveň alkoholu v krvi nám bylo také jedno, jak jídlo vypadá a jaká je hygiena celkového prostĀ™edí. TakĀ•e kdyby tyto Ā™ádky Ā•etl náhodou jiný úĀ•astník naší cesty do zemĀ›, kde zítra znamená jiĀ™ vĀ•era, a pamatoval si to jinak, tak uĀ™ víte proĀ•. Nakoupili jsme si pšeniĀ•nou vodku a colu a pili jen to. Nejlépe dohromady. V hotelu, kde jsme bydleli v MoskvĀ›, naštĀ›stí byla evropská úroveň ubytování, byl postaven nedávno právĀ› kvĀ›li olympiádĀ›. Ovšem, pokud Ā•lovĀ›k potĀ™eboval ve mĀ›stĀ› na WC, musel zatnout zuby, nadechnout se nĀ›kde venku a doufat, Ā•e s dechem vydrĀ™í, neĀ™ bude hotov. VidĀ› GUM, chrám Vasila BlaĀ™eného, NovodĀ›viĀ•í klášter, TreĀ™jakovu obrazárnu, olympijský stadion, nakoupili si suvenýry a nakonec jsme se opĀ›t nacpali do vlaku. Co se smí vézt pĀ™es hranice, co napsat do celního prohlášení? HlavnĀ› Ā™ádné problémy, aĀ› si nás tu nenechají! A opĀ›t spaní na palandách, výprava leda z kupé do kupé, nebo obĀ•as procházka po chodbiĀ•kách celého vlaku aĀ™ na jeho konec a sledování, jak za posledním vagonem se ztrácí koleje v dálce, kaĀ™dou vteĀ™inou... a pokud tedy nestál na stanici, náš vlak pĀ™ibliĀ™oval k domovu. Na prvním Ā•eskoslovenském nádraĀ™í, kde jsme stáli pár minut, jsme pĀ™epadli stánek na perónĀ› a koupili koneĀ›nĀ› po týdnu zase Ā•eský Ā™vanec.

Perle, nakoupenou v Moskvě, domů nedovezl žádný z nás, cesta byla příliš dlouhá. Zato nikdo ne onemocněl a neměl státní potíže. MILENA